

De droom eener moeder.

Door J.J. Cremer

Een gedicht uit 1853.

DE DROOM EENER MOEDER,

DOOR

J. J. CREMER.

't Was een koude winterdag; de lucht was zoo graauw, en de menschen liepen zoo haastig door de straten.

Was het daarbuiten somber en koud, daar binnen in die woning, waar de luiken waren gesloten, was het smart en rouwe. Doodsbleek zat ze daar neder, wezenloos voor zich uit starende, de diep bedroefde moeder. Haar kind, haar eenig kind, haar lief, haar engelachtig dochtertje was gestorven. Het was dood — dood! en 't had nog niet ten volle drie jaren bereikt; dood — en 't was het eenigste, wat ze dierbaars op de wereld bezat! Neen! het lachte haar niet meer tegen met die zielvolle oogjes, het stamelde niet meer met dat lieve mondje, het sloeg de armpjes niet meer met kinderlijke liefkozingen om haren hals, het speelde niet meer aan hare kniën, het weende niet meer, omdat hare lieve moeder weende; neen, ze was dojd dat lieve meisje — dood! — »O! groote God! — dood!»

't Was verschrikkelijk, dat oogenblik toen ze kwamen, die zwarte mannen, met die ijskoude onverschilligheid, met het eene oog laghende, uit het andere een' traan wegvegende;

't was ijselijk, dat oogenblik, toen dat kistje, door die menschelijke raven werd ter deure uitgedragen — dat kistje, waarin het kindje lag te slapen, dat het alles, *alles* — der moeder was; 't was akelig dat oogenblik, toen de zwarte menschen zich van de woning verwijderden, om dien eenigen, dien alles in zich bevattenden schat der hopelooze moeder, aan de steenkoude aarde over te geven; en toch het kon niet anders, want ze was dood, dat dierbare meisje — »dood — dood!»

Door de bitterste droefheid overweldigd, lag de verlatene moeder daar thans uitgeput ter neder; ze zag niet meer, ze hoorde niet meer, het klamme zweet stond haar op het aangezicht, bij wijlen slaakte zij een bangen zucht, doch langzamerhand verdwenen die pijnlijke trekken, de adembaling werd meer geregeld de vriendelijke Engel des slaaps had zich harer ontfermd.

Daar daalde uit den Hoogen vol luister en pracht
Een Cherub, met lichtglans omgloord,
Omstuw'd door een heirmagt van Cherubs als hij,
Die zongen en juichten »Gezegend zijt gij,
O, vrouw! ja, uw beê is verhoord.»

En lager steeds daalde het hemelkind neêr
En sprak op melodischen toon:
»Gij badt en 't vertrouwend gebed is verhoord,
Ontvang thans den schat, die uw oog heeft bekoord,
Dat kleinood zoo blinkend, zoo schoon.»

Hij zwijgt en hij werpt haar een snoer om den hals —
Een steen, die de schakels verbindt,
En beurtlings aanschouwt zij het flonkrend juweel,

(Dat golft met heur' boezem op 't kostlijk fluweel)
En dan weer het hemelsche kind.

Zij dankt, en de Cherubs verdwijnen te zaam,
De hemelen sluiten zich weer;
De wensch is verkregen, de wensch van haar hart,
Niets baart haar nu kommer, niets wekt haar nu smart,
Z' is rijk en zij vraagt nu niets meer.

Maar ach! zie, daar graauwt en daar donkert het zwerk,
En de aarde dreunt, davert en kraakt,
Daar rommelt de donder, en flikkert het licht
En de Engel des doods zendt een vlammenden schicht
Die haar tot den boezem genaakt.

O, God! zie daar ligt uit de schakels gerukt,
Het kostbaar kleinood thans ter aard,
Maar dof, zonder waarde, van glansen beroofd,
Het schoon is voorbij en de schittring verdoofd;
Waar is nu die glans haar zoo waard?

De Cherub sprak zacht en zij hoorde de stem,
Die helder en lieflijk weerklonk:
»Zie, vrouw, naar omhoog en staak dra uw gewezen.»
— Zij juicht — want ze ziet, dat de glans van heur steen
Als *star* aan Gods hemel daar blonk.

De moeder ontwaakte; een glimlach speelde er om hare lippen »Daarboven!» sprak zij zacht. Wel ligt de steen ter aarde, doch de glans blinkt daarboven; wel is mijn kind gestorven, doch de ziel leeft in den hemel. U dank ik, groote God, die mij in den droom hebt willen opwekken, tot gelooven, tot hopen.»

LOENEN a.d. Vecht.
Dec. 1852.